

Valon perintö

Sanoitukset 2002–2026



Aurinkokello
sekä muut tekijän projektit

VALON PERINTÖ

Sanoitukset 2002–2026

Aurinkokello

© 2026 Aurinkokello

Kaikki oikeudet pidätetään

Kustantaja:

BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B,

00100 Helsinki,

bod@bod.fi

Kirjapaino:

Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5357-6

Valon perintö – alkupuhe

Sanoitukset, jotka tähän kirjaan on koottu, eivät ole yhden ajan, yhden projektin tai yhden näkemyksen tuotteita. Ne ovat kulkeneet mukanani yli kahden vuosikymmenen ajan – vuodesta 2002 aina vuoteen 2026 saakka. Tämä kokoelma on siksi enemmän kuin pelkkä arkisto: se on todistus siitä, miten valo, muistot ja symbolit muuttuvat, kasvavat ja toistuvat ihmisen matkassa.

Ensimmäiset säkeet syntyivät jo vuonna 2002. Tuolloin Erektio Nolla Ultra 666 oli jo nimeltään olemassa, mutta se ei ollut vielä muotonsa löytänyt projekti – enemmänkin ensimmäinen askel kohti ilmaisua, joka myöhemmin laajeni moneen eri suuntaan. Varhaiset rivit olivat irrallisia ajatuksia, kadonneita luonnoksia viikoissa, nuoruuden yritystä ymmärtää maailmaa, jossa järjestys ja merkitys eivät olleet itsestäänselviä.

Vuosien kuluessa nuo varhaiset säkeet kasvoivat lauluiksi. Ne muuttuivat ensin noisecoren meluisiksi manauksiksi Erektio Nolla Ultra 666:n kautta, sitten punkin älylliseksi raivoksi Punapesun riveissä ja lopulta Aurinkokellon esoteeriseksi popiksi ja neofolkiksi. Sanoitusten ikä tuntuu niissä yhä: niissä soi nuoruuden suorasukaisuus, keskivaiheen etsintä ja myöhäisvuosien hengellinen valo.

Vaikka tämä kirja kattaa kolme eri projektia, Erektio Nolla Ultra 666:n sanoituksia on mukana vain kolme. Ne valittiin siksi, että ne edustavat sen varhaiskauden ytimeä nousevaa ajatusta – sitä raakaa, meluisaa energiaa, josta myöhemmät projektit kasvoivat. Suurin osa teoksesta kantaa Aurinkokellon ja Punapesun kieltä, jossa pitkän matkan symbolit ovat löytäneet lopullisen muotonsa.

Tämä teos ei siis dokumentoi vain projekteja. Se dokumentoi yhtä ihmistä ja yhtä polkua. Sitä, miten samat symbolit – valo, miekka, meri, lintujen lento, vuori, rukous ja tuli – palaavat läpi vuosikymmenten, aina uudessa merkityksessä. Ne ovat kulkeneet mukanani yli kahdenkymmenen vuoden ajan, ja siksi tämä kokoelma on nimensä veroinen: Valon perintö.

Nämä tekstit kertovat yhden aikakauden päättymisestä ja toisen alkamisesta. Ne muistuttavat, että vaikka maailma ympärillä muuttuu, jokainen laulu kantaa sisällään jotakin pysyvää – kipinää, joka ei koskaan sammu.

Uuden Jerusalemin sammunut kajastus (Erektio nolla ultra 666)

Nään kuinka lapset leikkivät jo teiden varsilla. Aamulla tuhka oli jo satanut maahan.

Ja kuinka he peilaavat itseään mustan kuilun läpi.

He sanovat, että näkevät tulevaisuuteensa, ja he rakentavat tuhkasta talonsa hiljaisuuden rannalle.

Heidän verensä on kuivunut, kätensä heikot, ja äidin syli on kuolema.

Isä on hedelmätön, ja aamu on hauras ja valoton.

Tänään ymmärrän miestä, jonka maailma loppui bunkkerissa.

Ja ymmärrän miestä, joka vei opetuslapsensa viimeiselle aterialle.

Ja ymmärrän Juudasta, joka kaiken jälkeen jäi roikkumaan, ennen kuin aamu nousi ruskon kanssa.

Katsoin viimeisen syksyn lehtiä ja sanon, että ne ovat tuulen lapsia, eivätkä kenenkään.

Kaikki hyvät teot eivät ole mitään ilman historiaa –

maailma on kuin ilman merimiehiä,

jotka seilaa unelmillaan ja jotka löytävät sataman seuraten kultaista kajastustaan.

Muistatko luvatus Espanjan, joka löysi Amerikan?

Muistatko, muistatko, muistatko, muistatko, mikä olit?

Aamulla olin kirjoittanut kirjeen pöydälle..

Sanoin, että en näe muuta kuin tuhkaa ja tomua.

En sinua tai itseäni.

Kultainen plantaasi

Näetkö auringon kultaaman plantaasin? Se on, ja pysyy.

Siellä kasvoi vilja, valmiina korjuuseen.

Sinä juoksit, sadepisarat harteillasi, tietä pitkin, ja olit täynnä tulta ja valoa.

Uljaat sotilaat tulivat sinua vastaan, ja tuulikellot helisivät tuulessa kuin sattumalta.

Silloin tuuli toi kotiin väsyneitä miehiä, joiden silmät loistivat tulta.

Historian sarastuksen koitteessa tämä paikka sydämissämme elää.

Tämä paikka on kuin kuvastus taivaallisesta kaupungista.

Se on meihin kirjoitettu muisto.

Pisara vettä – siitä kaikki kasvoi.

Kuiva maa tuotti sadon.

Luojamme, joka meissä kaikissa ikuisesti asuu, on nyt meidän keskellämme,
meidän todellinen johtajamme historian keväässä.

Vapaa, valkoinen – sinun onnesi on nyt.

Kajastus ei sammunut koskaan, sillä johdatuksesi meidät tänne toi.

Länsi pelastui sinun voimastasi.

Unelmamme olivat yhteisiä, vaikka emme aina tienneet:

oli laiva, ja sinä olit satama.

Hyvästi, ikuisesti, LSD ja itseämme nylkevät kädet.

Tara kuule... (Erektio nolla ultra 666)

...Eräänä aamuna näkyy taivaalla valo.

Sotilaat ovat nähneet sen jo ennen aikojaan.

Valokuvissa ovat nuoret, nuoret urhokkaat.

Sinun on nyt helpompaa ymmärtää heidän kuolemaansa.

Olin vain tuuli vuorilla,

olin pisara vettä kuivalle maalle.

Tein uuden elämän synnyttäessäni kuolemaa.

Tara, kuule: uudessa keväässä näit uuden kevään myös silloin.

Aknooka

Alastonta valoa sisällä.

Heijastuvat valon kaaret silmien sulkiessa.

Aknooka, sinä elät vain, koska olet.

Käännät kasvosi sinne, missä sarastus kutsuu.

Menetkö perille?

Näetkö lävite?

Sumunko läpi hiipii valo?

Näetkö sen?

Aknooka, sinä olet kuin ikkuna vasten sinistä yötaivasta.

Aknooka, sinä olet nyt silmissämme kuollut.

Miettijästä jää vain ikkuna vasten sinistä yötaivasta.

Kyllä päivä paistaa

Lentämään, lentämään, lentämään.

Maailma ei kaadu niskaan, ei ole mitään hätää.

Muista aina lentämään.

Näet tulevaisuuden myös ilmasta päin,
kaiken sinä näet – ne, jotka rakastavat sinua.

Soi avaruuden laulu läpi yön,
läpi taivaan, läpi helvetin.

Laulu kohtaa sen tytön, joka haluaa kuolla.
Kurota käsi läpi syvyyden.

Lentämään, lentämään, lentämään.

Päivä se paistaa, kai joskus.

Ei ole mitään hätää.

Ensilumi

Taivaasta satoi lunta,
minä näin sinun kanssa unta.

Pitkä oli tie, joka meitä kuljetti.
Emme aiemmin nähneet unta,
vaan hidasta kuolemaa – loputonta.
Me ollaan nyt tasa-arvoisia paksun mullan alla.

Nyt sataa lunta, oo oo, tokkopa tämä on unta,
kun unelmien tie hiljaa maahan leijailee.

Me aina jäätiin muiden tielle,
emme kokeneet sitä elämäksi.
Me katsoimme muualle, kun he potkivat meitä.

Nyt sataa lunta, oo oo, tokkopa tämä on unta,
kun talven ensilumi meidän ruumiit peitti.

VALON PERINTÖ

– Sanoitukset 2002–2026

Aurinkokello/Punapesu/
Erektio nolla ultra 666
lyriikkakokoelma

Tämä henkinen testamentti (2002–2026)
näyttää, miten kantaa sisäistä valoa tuhkassa.
Se on kartta myös suomalaiseen muistiin
ja hengen perintöön. Valo ei kysy lupaa.
Se vain palaa. Vuori odottaa.



BoD

